

По нѣкои и други признаци, нѣма никакво сжмиѣние, че сармато-славянската стихия е съществувала тамъ още въ старо време на единъ рѣдъ съ келтическата и съ германската; но до така нарѣчената епоха на великото преселение на народите тая стихия е била твърде слаба. Почти сичките историци сж сжгласни съ това, че силниятъ приливъ на славяните отъ камъ Дунавътъ са е извършилъ въ V вѣкъ; особено са е той увеличилъ послѣ падението на хуннската държава и послѣ отиванието на остготите въ Италия. Но какъ са е извършило това преселение на славяните презъ Дунавътъ? Шафарикъ, който постоянно е проповѣдалъ за необикновено мирниятъ и кроткиятъ характеръ на славянското племе, говори слѣдующето: „Славяните, като търсиле нови жилища, никога не сж дохождали въ Мизия и въ околните ней земи изведнашъ, съ шумотевици и съ гърмотевици, а напротивъ дохождали сж тихо на отдѣлни части и поселяле сж са въ тѣхъ съ дозволенieto и съ знанието на грѣцкото правителство. Такова мирно и продължително преселение на единъ земледѣлчески народъ не е могло да обърне вниманието на грѣцките историци, които сж тичале само подиръ звукътъ на орѣжиято и записвале сж само количеството на пролѣянатата на бойното поле кръвъ, за това ние и не намираме въ тѣхните творения нищо за туй преселение.“ (Слав. Древ. т. II. кн. I).

Замѣчително е, че подобна характеристика за мирното преселение никакъ не бѣрка на тоя сжщи писателъ да изображава цѣлъ единъ рѣдъ